

Sygn. akt IV U 982/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Małgorzata Wierzbicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 marca 2016r. w S.

odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 16 lipca 2015 r. (Nr(...))

w sprawie Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość emerytury

I. oddala odwołanie;

II. przyznaje i nakazuje wypłacić z sum Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Siedlcach) na rzecz adw. M. W. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 73,80 (osiemdziesiąt trzy i 80/100) złotych, w tym należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz Z. M. z urzędu.

Sygn. akt: IV U 982/15 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 16 lipca 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.114 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił Z. M. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że w dniu 17 lutego 2015r. i 13 marca 2015r. zostały przekazane organowi rentowemu wnioski ubezpieczonego o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury w oparciu o załączoną dokumentację płacową ubezpieczonego z lat 1983-1985. Uprzednio - w dniu 9 sierpnia 2001r. organ rentowy wydał decyzję, w której przeliczył emeryturę uwzględniając przy ustaleniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynagrodzenie z lat 1983-1985. Przedstawiona obecnie dokumentacja płacowa wskazuje na wysokość wynagrodzenia wykazaną we wcześniejszym zaświadczeniu Rp-7 z 29 stycznia 1993r. Wobec braku nowych dowodów, które miałyby wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość nie zachodziły podstawy do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony Z. M. wnosząc o jej zmianę poprzez ponowne ustalenie wysokości emerytury (odwołanie k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.2-3 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony Z. M. od 15 grudnia 1991r. uprawniony był do renty inwalidzkiej (decyzja z 29 stycznia 1992r. o przyznaniu renty inwalidzkiej k.40-41 akt rentowych za wnioskiem z 27 listopada 1991r.).

W dniu 3 października 1997r. wpłynął do organu rentowego wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Po rozpoznaniu powyższego wniosku decyzją z 19 grudnia 1997r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę od 20 października 1997r. ,tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do obliczenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął podstawę wymiaru renty i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 92,05% (decyzja z 19 grudnia 1997r. o przyznaniu emerytury k.9-10 akt emerytalnych).

W dniu 27 maja 2001r. wpłynął do organu rentowego wniosek ubezpieczonego o podwyższenie emerytury z załącznikiem w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionym w dniu 15 maja 2001r. przez (...) Zespół (...) za okres zatrudnienia od 15 grudnia 1986r. do 6 lutego 1989r. Z zaświadczenia tego wynika, że w 1986r. wynagrodzenie ubezpieczonego wyniosło 10 500 złotych, w 1987r. - 310 800 złotych, w 1988r. - 490 000 złotych i w 1989r. - 65 000 złotych (zaświadczenie ZUS Rp-7 z 15 maja 2001r. i wniosek ubezpieczonego z 27 maja 2001r. k.17-18 akt emerytalnych). Z uwagi na to, że kwoty wynagrodzenia za rok 1987 i 1989 podane w w/w zaświadczeniu ZUS Rp-7 z 15 maja 2001r. różnią się od kwot wynagrodzenia podanych we wcześniejszym zaświadczeniu ZUS Rp-7 z 27 stycznia 1993r. - tam kwota wynagrodzenia za 1987r. wynosi 478 800 złotych, a za 1989r. - 81 471 złotych (ZUS Rp-7 z 27 stycznia 1993r. załączony do wniosku o rentę inwalidzką - k.53 akt rentowych), organ rentowy zwrócił się do ówczesnego pracodawcy ubezpieczonego o wyjaśnienie różnicy i wskazanie prawidłowego wynagrodzenia ubezpieczonego (pismo organu rentowego do (...) Zespołu (...) w W. - S. z 11 czerwca 2001r. k.19 akt emerytalnych). W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z 3 lipca 2001r. (...) Zespół (...) w W. -Starej-M. wyjaśnił, że prawidłowe kwoty wynagrodzenia ubezpieczonego za 1987r. i 1989r. zostały wykazane w zaświadczeniu ZUS Rp-7 z 15 maja 2001r. i kwoty te wynoszą odpowiednio 310 800 złotych i 65 000 złotych. Zaistniała rozbieżność wynika z tego, że we wcześniejszym zaświadczeniu z 27 stycznia 1993r. w wynagrodzeniu za 1989r. wykazano również kwotę ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w kwocie 16 471 złotych, od której nie odprowadzono składek. Natomiast różnica w wynagrodzeniu za 1987r. wynika prawdopodobnie z błędu rachunkowego (pismo (...) Zespołu (...) z 3 lipca 2001r. k.21 akt emerytalnych). W oparciu o powyższe dokumenty organ rentowy stwierdził, że wysokość wypłacanego ubezpieczonemu świadczenia była błędnie ustalona i decyzją z 9 sierpnia 2001r. wydaną z urzędu przeliczył od 1 września 2001r. emeryturę ubezpieczonego. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie ubezpieczonego, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 5 lat kalendarzowych ,tj. od stycznia 1984r. do grudnia 1988r. Obliczony w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 82,45% (decyzja z 9 sierpnia 2001r. o przeliczeniu emerytury k.33-34 akt emerytalnych). Od powyższej decyzji organ rentowy wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który wyrokiem z 7 grudnia 2001r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV U 3951/01 oddalił przedmiotowe odwołanie (odpis wyroku z 7 grudnia 2001r. k.42 akt emerytalnych).

W dniu 9 września 2013r. wpłynął do organu rentowego wniosek ubezpieczonego o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury na podstawie załączonej dokumentacji płacowej z okresu zatrudnienia od 1986r. do 1989r. w (...) Zespole (...) w S.. Załączona dokumentacja obejmuje karty wynagrodzeń ubezpieczonego w latach 1986-1989 (wniosek ubezpieczonego o przeliczenie emerytury z 9 września 2013r. wraz z załącznikami w postaci w/w kart wynagrodzenia k.423-428 akt emerytalnych). Sumy wynagrodzenia uzyskanego przez ubezpieczonego wykazane w załączonych kartach wynagrodzenia wynoszą: w 1986r. -10 500 złotych, w 1987r. - 310 800 złotych, w 1988r. - 490 000 złotych,

a w 1989r. - 65 000 złotych i odpowiadają kwotom wykazanym w w/w zaświadczeniu ZUS Rp-7 z 15 maja 2001r. (na k.17 akt emerytalnych). W związku z ustaleniem, że dane wynikające z załączonej dokumentacji płacowej odpowiadają danym z w/w zaświadczenia ZUS Rp-7, które zostało uwzględnione przy wydawaniu w/w decyzji z 9 sierpnia 2001r. organ rentowy decyzją z 8 października 2013r. umorzył postępowanie z wniosku ubezpieczonego z 9 września 2013r. o przeliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia z okresu od 5 grudnia 1986r. do 6 lutego 1989r. ,tj. z okresu zatrudnienia w (...) Zespole (...) w S. (decyzja z 8 października 2013r. k.431 akt emerytalnych). Od powyższej decyzji ubezpieczony odwołał się do Sądu Okręgowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych – gdzie sprawa zarejestrowana została pod sygnaturą akt IV U 1314/13 - wnosząc o jej zmianę i przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia za okres od 15 grudnia 1986r. do 6 lutego 1989r. oraz przywrócenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru obowiązującego przed decyzją z 9 sierpnia 2001r. ,tj. w wysokości 92,05%. W uzasadnieniu stanowiska ubezpieczony podnosił, że obniżenie wskaźnika wynikało z błędu rachunkowego przy wystawieniu zaświadczenia Rp-7 z 15 maja 2001r. (odwołanie od decyzji z 8 października 2013r. wraz z załącznikami w postaci kart wynagrodzenia za okres 5 grudnia 1986r. do 6 lutego 1989r. k.2-7 akt IV U 1314/13 oraz wyjaśnienia ubezpieczonego w powyższej sprawie k.29-29v akt IV U 1314/13). W toku procesu w sprawie IV U 1314/13 Sąd ustalił, że uwagi na tożsamość danych o wynagrodzeniu ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w (...) Zespole (...) w S. wynikających z zaświadczenia ZUS Rp-7 z 15 maja 2001r. (k.17 akt emerytalnych) oraz z kart wynagrodzenia (k.424-428 akt emerytalnych i k.4-7 akt sprawy IV U 1314/13) wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego z lat 1984-1988 wyliczony na podstawie tych dokumentów jest taki sam i wynosi 82,45% (opinia biegłej księgowej A. D. k.38-40 i opinia uzupełniająca tej biegłej k.53-54 akt IV U 1314/13). W toku dalszego procesu w sprawie IV U 1314/13 pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o przeliczenie emerytury ubezpieczonego w oparciu o złożone do akt sprawy kartoteki wynagrodzenia ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Baza Usług (...) w W. przy ul. (...), gdzie ubezpieczony zatrudniony był w okresie od 1 lipca 1983r. do 31 października 1985r. w wymiarze 1/2 etatu (wnioski pełnomocnika ubezpieczonego k.64 i 72 akt sprawy IV U 1314/13 oraz kartoteki zarobkowe ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w W. k.90-92 akt IV U 1314/13). Wobec tego, że powyższa dokumentacja płacowa nie była uprzednio przedłożona organowi rentowemu, na mocy zarządzenia przewodniczącego z 15 maja 2015r. wnioski ubezpieczonego o obliczenie emerytury przy uwzględnieniu powyższej dokumentacji zostały przekazane do rozpoznania organowi rentowemu (zarządzenie z 15 maja 2015r. k.93 akt IV U 1314/13), a postępowanie w sprawie z odwołania od decyzji z 8 października 2013r. podlegało umorzeniu wobec cofnięcia tego odwołania (protokół rozprawy z 22 maja 2015r. k.101-101v i postanowienie z 9 czerwca 2015r. o umorzeniu postępowania k.106 akt IV U 1314/13).

W wyniku rozpoznania powyższych wniosków ubezpieczonego o przeliczenie emerytury w oparciu o dokumentację płacową z okresu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w W., zaskarżoną decyzją z 16 lipca 2015r. organ rentowy odmówił przeliczenia emerytury ubezpieczonego wskazując, że kwoty wynagrodzenia wynikające z przedłożonych kartotek wynagrodzenia z okresu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. odpowiadają kwotom wynagrodzenia wykazanym w zaświadczeniu ZUS Rp-7 wystawionym przez tegoż pracodawcę w dniu 29 stycznia 1993r. (na k.49 akt rentowych). Wynagrodzenie wynikające z tych dokumentów, jak również z innych dokumentów dotyczących zatrudnienia ubezpieczonego w latach 1983-1985 – w Fundacji Stowarzyszenia (...) w W. i w (...) Zakładach (...) (zaświadczenia zatrudnienia i wynagrodzeniu ZUS Rp-7 z 28 stycznia 1993r. i 24 marca 1993r. na k.48 i 50 akt rentowych) zostało uwzględnione przy ustalaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w decyzji z 9 sierpnia 2001r. (decyzja z 16 lipca 2015r. k.491 akt emerytalnych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie Z. M. podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art.114 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.)prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Odmawiając ubezpieczonemu, zaskarżoną decyzją z 16 lipca 2015r., prawa do ponownego ustalenia

wysokości emerytury organ rentowy podniósł, że przedłożone dokumenty w postaci kartotek wynagrodzenia z okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Sp. z o.o. w W. nie wnoszą nowych okoliczności, gdyż wynagrodzenie w wysokości wynikającej z tych dokumentów odpowiada kwotom wykazanym uprzednio przez w/w pracodawcę w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu 29 stycznia 1993r. (k.49 akt rentowych).

Od odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o ponowne przeliczenie emerytury nie formułując żadnych merytorycznych zarzutów pod adresem tej decyzji (odwołanie k.1 akt sprawy). Na dalszym etapie postępowania przedłożył natomiast karty wynagrodzenia z okresu zatrudnienia w (...) Zespole (...) w S. w latach 1986-1989 (k.22-25 akt sprawy), które przedkładał już w organie rentowym (na k.425-428 akt emerytalnych) i które były przedmiotem analizy tak przez organ rentowy (vide: decyzja z 8 października 2013r. k.431 akt emerytalnych), jak i przez Sąd w sprawie IV U 1314/13 (vide: ustalenia faktyczne oraz opinia biegłej księgowej k.38-40 i k.53-54 w/w akt). W toku wyjaśnień ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z „obciążeniem” wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury, co nastąpiło w 2001r. (wyjaśnienia ubezpieczonego k.37-37v akt sprawy). Z wyjaśnień tych wynika, że ubezpieczony nie zgadza się z ustaleniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury na 82,45% (w decyzji z 9 sierpnia 2001r.) i wnosi o ustalenie tego wskaźnika we wcześniej przyjętej wysokości 92,05%.

Analiza okoliczności sprawy wskazuje na niezasadność stanowiska ubezpieczonego. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury 82,45% ustalony w decyzji z 9 sierpnia 2001r. był przedmiotem kontroli przez Sąd Okręgowy w Siedlcach w sprawie IV U 3951/01 i odwołanie ubezpieczonego od tej decyzji zostało oddalone. Należy przypomnieć, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury został zweryfikowany przez organ rentowy, w decyzji z 9 sierpnia 2001r., po tym jak ubezpieczony złożył w organie rentowym zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ZUS Rp-7 z 15 maja 2015r. wystawione przez (...) Zespół (...) w S.. Przedłożona przez ubezpieczonego w 2013r. dokumentacja płacowa z okresu zatrudnienia w powyższym zakładzie pracy potwierdza, że kwoty wykazane w zaświadczeniu z 15 maja 2001r. odpowiadają kwotom wykazanym w kartach wynagrodzenia z tego okresu. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w opinii biegłej księgowej A. D. złożonej w sprawie IV U 1314/13. Należy podkreślić, że niniejsza sprawa jest kontynuacją powyższej sprawy, gdyż dotyczy decyzji z 16 lipca 2015r. wydanej po rozpoznaniu przez organ rentowy nowej dokumentacji złożonej przez ubezpieczonego w w/w wcześniejszej sprawie IV U 1314/13. Te nową dokumentację stanowiły kartoteki wynagrodzenia ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w W. od 1 lipca 1983r. do 31 października 1985r. w wymiarze 1/2 etatu (kartoteki zarobkowe k.90-92 akt IV U 1314/13). Organ rentowy po przeanalizowaniu danych zawartych w tych kartotekach ustalił, że kwoty w nich wykazane są tożsame z kwotami wykazanymi w zaświadczeniu ZUS Rp-7 z 29 stycznia 1993r. (k.49 akt rentowych). Stanowisko organu rentowego jest słuszne, gdyż działanie arytmetyczne polegające na zsumowaniu danych z trzech kartotek: pierwszej - za okres od 1 lipca 1983r. do 31 grudnia 1984r., drugiej - za okres od 1 stycznia 1984r. do 31 grudnia 1984r. i trzeciej - za okres od 1 stycznia 1985r. do 31 października 1985r. (kartoteki na k.479-481 akt emerytalnych) pokazuje że osiągnięte przez ubezpieczonego wynagrodzenie w w/w okresach wyniosło odpowiednio 38 873 złotych, 80 148 złotych i 59 622 złotych, a zatem tyle, ile w zaświadczeniu na k.49 akt rentowych. Należy wskazać, że biegła księgowa wydając opinie w sprawie IV U 1314/13 i ustalając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury na 82,45% nie dysponowała w/w kartotekami (złożonymi po wydaniu opinii). Niemniej przyjęte przez biegłą w opinii wynagrodzenie z okresu zatrudnienia ubezpieczonego w I.-V. odpowiada wynagrodzeniu z zaświadczenia ZUS Rp-7 z 29 stycznia 1993r. (k.49 akt rentowych), a to z kolei jest tożsame z wynagrodzeniem wykazanym w w/w kartotekach wynagrodzenia z I.-V. (opinia biegłej księgowej A. D. z 14 listopada 2014r. k.38-40 akt IV U 1314/13). Z tych względów Sąd oddalił wniosek dowodowy ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłej księgowej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i ustalenia Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonego.